

[Aksel Larsen.]

Lovforslag, fordi man er Modstander af indirekte Skatter og vil henvise Regeringen til at søge Underskuddet dækket ved direkte Skatter. Jeg beklager, at Socialdemokratiet ikke allerede i Fredags var naaet til denne udmærkede Opfattelse, men det glæder mig, at man er naaet til den nu. Maaske kan jeg tale med Wessel og sige: „Den Prosit, som kom sent, er bedre end aldeles ingen.“

Johs. Christiansen: Da man i sin Tid — det ligger jo nu 35 Aar tilbage i Tiden — skulde begrunde Forslaget om Indførelse af en Forlystelsesaftigt her i Danmark, skrev det daværende Venstrefertal i sin Betænkning: „Beløb, der udgives til Forlystelser af forskellig Slags, ere Udtryk for en Skatteevne hos Forbrugerne, til hvilken Staten med Føje kan stille Krav.“

Jeg vil gerne sige, at denne Begrundelse kan jeg ikke uden videre tiltræde. Den Indvending er i alt Fald straks ved Haanden, at man ikke saadan kan skære alle Forlystelser over en Kam. Tager man f. Eks. en Concert med et lødigt Program, behøver de Penge, som musikelskende giver ud dertil, ikke at være Udtryk for en Skatteevne, som Staten med Føje kan stille Krav til. Der er her i meget vid Udstrækning Tale om en Trang i Menneskene, som det af klart, principielle Grunde er forkert at ville beskattede. Trangen til at møde det skønne, saaledes som man ikke mindst kan møde det i Musikken, er af en saadan Værdi for Menneskets Forhold til Kulturlivet, at den ikke bør gøres til et trivielt Skatteobjekt.

Paa ganske tilsvarende Maade forholder det sig med lødige Teater- og Biografforestillinger. Nu skal jeg erkende, at de Film, der var fremme paa Markedet i 1911, da den daværende Finansminister Niels Neergaard undfangede Ideen til Skat paa Forlystelser, ikke var Kunstværker. En Film som „Løvejagten paa Elleore“ kunde man ikke kalde et Kunstværk. Filmen var ikke for stort bedre at regne end Vokskabinetterne, Bech-Olsens Bryderturneringer, og hyad man nu ellers havde af den Slags. Men siden er Udviklingen unægtelig gaaet frem med Stormskridt. Man ser i vore Dage ikke sjældent Film, der i Retning af baade at betage og løfte Sindet staar fuldt paa Højde med de bedste og fineste Forestillinger paa vore førende Teatre. Det kongelige ikke undtaget. Ja, jeg ved virkelig ikke, om adskillige Film i Topklassen ikke maa siges endog at ligge over, hvad vore Teatre mange Gange præsterer.

Hertil kommer, at Tusinder af gode Medborgere, der daarlige har Raad til at søge Teatrene, ligefrem ikke har anden Mulighed end Biograferne, naar de ønsker at blive løftet op over Dagliglivets trælse og som oftest lidet festlige Trummerum, rent bortset fra den opdragende og belærende Betydning, det har for dem at se fremmede Egne og Livsformer, andre Landes Skikke og Sædvaner, Teknikkens Resultater, Naturens Rigdomme og Skønhed, kort sagt, alt det vidunderlige, der nu strømmer dem i Møde fra Filmen, som den er i Dag, naar den er bedst.

Men den højtærede Finansminister maa jo sørge for de fornødne Midler til den stærkt krævende Samfundshusholdning, og det er ud fra dette man maa se det foreliggende Forslag. Jeg vil dog gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at i den Verden, vi befinder os i, hvor en Materialisme af den krasseste Natur rejser den ene Trusel voldsommere end den anden mod de Kulturværdier, der dog er Hovedsøjlerne i den menneskelige Civilisation, bør man betænke sig mere end een Gang, før man lægger yderligere Hindringer i Vejen for Menneskenes Trang til at mødes med Kunsten, Skønheden og Oplevelsen i de Ytringsformer, der karakteriserer moderne Film.

Maaske den højtærede Finansminister i sit stille Sind vil nikke bifaldende til det, jeg staar her og siger. Jeg tror ikke, Ministeren er særlig glad ved ikke at være gaaet Biograferne forbi i denne Forbindelse. Men det kan ogsaa være, at det er en anden Tanke, den højtærede Minister sidder med, nemlig den: Lad ham bare snakke, blot jeg faar mine 10 Millioner.

Lige i Øjeblikket vil de Betragtninger, jeg har fremført her, vel nærmest være Raab i Ørkenen. Riget fattes Penge, og det Beskatningsobjekt, vi har til Behandling her, har, vil man sige, dog en Menneskealder paa Bagen, saa Ministeren faktisk har en Slags Hævdret at kunne henholde sig til, og hvorfor skulde saa han i sin nødtvungne Søgen efter beskatningsmæssige Udveje lade Blikket glide forbi her! De 10 Mill. Kr., det drejer sig om, ligger saa at sige paa Alfarvej. Alligevel vil jeg bede den højtærede Minister se lidt paa, om der slet ingen Mulighed er for at faa Forslaget ændret noget. Vi har vist i Forvejen en af de højeste Biografafgifter i Verden, maaske den højeste, og nu at forhøje den yderligere til 65 pCt. som foreslaaet er at være meget nærgaaende mod en enkelt Forlystelsessgren.

Man maa vel forsone sig med, at en Del